

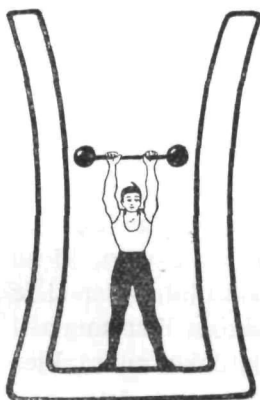
PRILOGA ZVONČKU

F. Palnak:

Slike iz živalstva.

(Dalje.)

sem drugim živalim pa je predpisal lev, njihov kralj, krvavi davek, pri vseh si ga jemlje. Tudi človek ima za svojo kožo od njega napovedan boj. A človek ga sprejema, in marsikateri lev mora plačati svojo drznost z lastnim življenjem. Kako težaven in nevaren pa je ta boj, nam pripoveduje sledeče poročilo*:

»Angleški polkovnik Patrsson je nadzoroval zidanje železniškega mostu na angleškem ozemlju v Vzhodnji Afriki. S seboj je imel več tisoč delavcev iz Indije in s temi si je napravil taborišče. Nekaj dni za tem, ko so dospeli tja, je slišal polkovnik praviti o dveh levih, ki vznemirjata okolico. Skraja se za to ni zmenil, a kmalu sta mu odnesla leva njegovega služabnika. Nesrečnikov tovariš, ki je spal z njim v istem šatoru, je videl leva, kako se je priplazil ponoči prav tiho k njima ter vdrl naravnost v šator, kjer je zgrabil služabnika za vrat. »Spusti me!« je zakričal ta ter objel z rokami zver okrog vratu. Nato je legla zopet nočna tišina nad šator. Zjutraj je polkovnik lahko šel za levovo sledjo, ker je vlekla nesrečna žrtev vso pot noge po peščenih tleh; kjer pa je povžil lev svojo večerjo, je ležala le še nesrečnikova obleka in njegova glava; iz te so buljile oči v neizrečenem strahu.

Ta pogled in ta nesrečni dogodek sta prevzela polkovnika tako, da je sklenil ne mirovati, preden ni ubil obeh levov. S puško v roki je čakal naslednjo noč v bližini služabnikovega šatora. Ko se je stemnilo ter je vse naokrog potihnilo, se je oglasilo iz daljave rjovenje; bližala sta se leva, da si odneseta novo žrtev. Spet je vse potihnilo. Polkovnik čaka — naenkrat zasliši strašne klice iz bližnjega tabora, oddaljenega kakih sto korakov. Nato spet tiho. Roparja sta si odnesla novo žrtev!

* Iz »Sven Hedin«: »Von Pol zu Pol I.«

Polkovnik se skrije zdaj v tem taboru. A tudi tukaj je čakal zaman. Iz velike oddaljenosti začuje prihodnjo noč pretresljiv klic — tretji delavec je bil ugrabljen.

Indijski delavci so spali v različnih šatorih, in leva sta obiskavala vsak večer drugega, da zmotita ljudi. Ko sta spazila, da odneseta lahko vsak večer človeka, ne da bi ju kdo napadal, sta postala drznejša ter se nista najmanj plašila pred taborskimi ognji. Nista se zmenila za trušč, ki sta ga povzročala v taborišču, niti za kroglice, ki so frčale za njima iz puškinih cevi.

Prebivalci so si napravili okoli taborov visok, močen plot iz trnja, a leva sta tega preskočila ali pa sta si napravila vanj luknjo ter si tako vzela svoj plen. Črez dan je hodil polkovnik Pattersson na vse strani za levjo sledjo, a izgubil jo je seveda takoj, če je prišel na kamenita tla.

Shujšalo pa se je to stanje še bolj, ko je šla večina delavcev naprej, da so napravljali železniški tir, ter jih je ostalo pri mostu le nekaj sto. Ti so si naredil posebno visoke in močne plotove, ponoči so goreli celi kresovi, vsepovsod so stali stražniki, puške so bile nabite, in v vsakem šatoru je bobnal po en mož, da prepodi zveri. A vedno so izginjale nove žrtve. Delavci so bili tako preplašeni, da se že niso upali več streljati, če sta se prikazala leva. Ukradla sta celo bolnika iz bolniškega šatora. Naslednja žrtev je bil vodonosec; ležal je v šatoru z glavo na noter in z nogami proti vratom; lev je preskočil plot, zgrabil moža za noge ter ga izvlekel. Nesrečnež se je oprijel zaboja, potem šatorove vrvi, ki se je utrgala. Nato je letel lev s svojim plenom v gobcu ob plotu, kjer si je poiskal bolj redko spleteno mesto ter se tam preril skozi. Tu so našli drugo jutro cunjje od obleke in kosce mesa. Drugi lev je čakal zunaj, kjer sta si potem plen delila.

Poslej je bil za nekaj časa mir. Bržkone sta našla leva opravka drugje, in delavci so že začeli spati zaradi vročine na prostem. Nekega večera sedé vsi skupaj ob ognju, kar preskoči lev plot, obstoji ter jih gleda. Prestrašeni skočijo kvišku ter mečejo vanj kamenje, polena in ogorke. Za vse to se lev ne zmeni, ampak skoči in pograbi enega ter zbeži skoz plot. Drugi je čakal zunaj in komaj trideset korakov od taborišča sta požrla svoj plen.

Ves teden nato je vsako noč sedel polkovnik v taboru, kjer so pričakovali levji obisk. Sam pripoveduje, da ni nič strašnejšega kakor tako neuspešno čakanje. Vedno je slišal iz daljave rjojenje, ko sta se bližala roparja; vedno pa sta utihnili, ko sta dospela do tabora. Straže so vpile: »Pazite bratje, vrag prihaja!« In malo za tem so se oglasili vedno spet prestrašeni klici in smrtni kriki napadencev! Nazadnje sta postala leva tako drzna, da sta preskočila oba hkrati plot ter si odnesla vsak svojega moža. Enkrat lev ni mogel spraviti svoje žrtve skoz plot; popustiti jo je moral ter se zadovoljiti z deležem pri svojem tovarišu. Mož pa, ki ga je pustil, je bil tako zdelan, da je siromak umrl, predno so ga prenesli v bolniški šator.

Delavci pa tega večnega strahu in bedenja niso mogli več zdržati. Prišli so v Afriko, da zaslužijo pri železnici, ne pa da bi se mastili z njimi levi. Nekega dne ustavijo vlak, zložijo vanj svoje stvari, ga zasedejo ter se odpeljejo k morju. Pri polkovniku so ostali le najsrčnejši in ti so prebili noči v drevesnih duplih, v vodnjakih na postaji ali v zakritih jamah, ki so si jih izkopal v šatorih.

Tedaj naprosi Pattersson angleškega tovariša, naj pride k njemu, da napravita lov nad leve. Tovariš je prišel; ker pa je imel vlak zamudo, je dospel šele ponoči, in spotoma proti taboru mu uodnese lev služabnika. Zgrabil je najprej njega samega, a ga je hitro spustil, ko mu je posvetil s puško.

Nekaj dni za tem naznani Patterssonu sluga, da mu je ugrabil lev osla, ki ga mrcvari prav v bližini. Pattersson se hitro odpravi s slugo in že oddaleč je videl nad grmovjem rumenkasti levov hrbet. Po nesreči pa stopi sluga na suho vejo, da je počila in tako opozorila leva, ki je tudi res kar izginil v neprodirno goščavo. Hitro so se zbrali vsi delavci, ki so utegnili, vzeli so si bobne in kositerne posode, obkrožili so goščavo ter vdiralci vanjo s hruščem in truščem. Polkovnik pa je čakal na tisti strani, kjer bi morala najbrže priti zver na plano. In res, kmalu se prikaže mogočen lev, razjarjen in jezen zaradi hrupa. Počasi je stopal, večkrat je obstal, se ozrl in se toliko menil le za ropot za seboj, da ni lovca niti zapazil. Le še dvajset korakov sta bila vsaksebi; polkovnik dvigne dvocevko — tedaj zasliši lev ta gibljaj, zarije prednje tace v zemljo ter se pripravi na skok, jezno puhajoč ter kažoč svoje morilne zobe. Polkovnik pomeri na glavo, sproži in — puška odpove!

V tem trenutku se lev obrne ter beži nazaj v goščavo; na strel za seboj je odgovoril le s strašnim rjoventjem. Polkovnik je moral počakati do noči. Nesrečno dvocevko si je v naglici izposodil; treba je bilo torej, da se zanese na lastno orožje. Osla se lev še ni dotaknil. Prav blizu mrhovine napravijo štiri metre visoko strelišče, in pred solničnim zahodom se je spravil polkovnik na to. Mrak je v tistih krajih prav kratek, in če ni meseca, se stemni prav hitro. Tedaj leže nad pokrajino tesen, nič dobrega ne obetajoč mir. Pattersson sam pravi, da mu je postajalo vedno tesnejše, čim bolj so hitele nočne ure dalje. S puško v roki je čakal nepremično; gotovo je bilo, da pride lev s tovarišem na oslovsko pojédino, kajti že iz delavskega taborišča nocoj ni bilo čuti prestrašenega klica.

Kaj se ni zdajci oglasilo, kakor da je počila veja pod veliko težo? Mogočno truplo se je rilo skzi grmovje — to je bilo razločno čuti. Nato spet gluha tihota. Zdaj globoko stokanje, znamenje lakoti — zver je bila blizu. Spet je zašumelo nalahko med grmovjem, nato pa je zadonelo neznanosko rjoventje v noč. Lev je zavohal, da je blizu človek. Se zdaj obrne? O, kaj še! Popusti osla ter se obrne naravnost proti polkovnikovemu sedežu.

Dve uri je krožila zver okrog strelišča, in krogi so se vedno ožili. Lovcu je bilo tesno pri srcu. Konečno je sklenil lev svoj načrt ter se pripravil na skok. Le motno se je še razločilo njegovo truplo na pesku. Tedaj zagrmi prvi strel, lev strahovito zarjove ter zbeži v grmovje, kjer se je valjal in rjovel bolečine. Glasovi so bili slabši in slabši ter so naposled prenehali v dolgih zdihih. Račun s prvim roparjem je bil gotov!

Še predno se je zdanilo, so šli delavci zbobni proti strelišču ter so nosili polkovnika med radostnimi klici okrog mrtve zverine. Drugi lev pa jih je obiskoval še dalje, dokler ni padel od kroglje tudi ta. Poslej so delali delavci lahko mirno naprej, polkovnika pa so neizrečeno ljubili, ker jih je rešil dolgotrajne nadloge.«

* * *

Poročila nam pripovedujejo še o drugih Patterssonovih dogodkih z levi, a zadostuje naj nam opis tega, ki nam kaže levovo predrznost dovolj jasno, obenem pa nam nariše tudi lep kos levjega življenja in njegovega boja s človekom. Dognano pa je, da nikakor niso pogostni taki slučaji, da bi se vrgel lev na človeško meso, in da se lotijo takega posla ponajveč starejši levi, ki si težje iščejo kak drugi plen, in ki so zviti in prebrisani dovolj, da ukanijo človeka ter se izogibajo boja z njim.

Pred pokončno postavo človekovo se obrne tudi kralj živali, zlasti, če ima človek poguma dovolj, da obstoji ter mu zre resno in neustraseno v oko. Tedaj se lev neki obrne in zbeži. Če pa zbeži človek, pa uvidi, da ima opraviti s strahopetnim slabičem, ter mu sledi v urnih in velikih skokih.

In ne uteče mu človek ne, niti konj ne; kajti nagel je lev, vzlic temu, da je ta žival mačjega plemena dolga z repom nad dva metra, vzlic temu, da je močno truplo zalito in napeto. In pri vsem tem je lev tudi lep. Ogromno, skoraj štirivoglato glavo krasí pri samcu še obilna griva, ki mu pada kakor kraljevski plašč še po plečih in po prsih. Samica tega okraska nima.

(Dalje prih.)

